

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Cob/29/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813207505
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8813207505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Škraba a JUDr. Jozefa Engela, v právnej veci žalobcu: T and B, s.r.o., so sídlom Boženy Nemcovej 1, Vranov nad Topľou, IČO: 36 445 045, zastúpený advokátskou kanceláriou AK NOVIKMEC, s.r.o. so sídlom Rázusova 125, IČO: 36 868 701, proti žalovanému: Q. I., miesto podnikania Z. XXXX, B. K. I., H.: XX XXX XXX, zastúpený JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, so sídlom Námestie osloboditeľov 10, Michalovce, o zaplatenie 2.864,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11Cb/57/2013-264 zo dňa 24.11.2014, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 141,13 eur, ktoré je povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Juraja Kusa, advokáta, so sídlom Námestie osloboditeľov 10, Michalovce v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len súd prvého stupňa) bola žaloba zamietnutá a žaloba bol zaviazaný k náhrade trov konania žalovanému vo výške 1.166,51 eur.

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa dňa 17.7.2013 podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.864 eur spolu s úrokmi z omeškania na tom skutkovom základe, že ako prevádzkovateľ hotela V. vo Vranove nad Topľou poskytol žalovanému služby spočívajúce v poskytnutí kongresových priestorov za účelom organizovania školení a iných spoločenských akcií spolu s prenájmom diaprojektora a ostatných služieb s tým súvisiacimi. Tieto služby boli žalovanému poskytnuté na základe objednávok v mesiacoch január až december 2012 a vyfakturované faktúrou č. 12254 v sume 2.864,- eur, ktorá bola splatná dňa 27.12.2012. Žalovaný uvedenú faktúru do dnešného dňa neuhradil, čo sa snažil zdôvodniť príbuzenským vzťahom k vtedajším zamestnancom hotela. Žalobca uviedol, že nezaplatením poskytnutých služieb vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Žalobca si voči žalovanému uplatnil nárok za obdobie od januára do júna 2012 s tým, že toto konanie je vedené pod spisovou značkou 8Cb/87/2012.

Žalovaný v podanom odpore nesúhlasil s nárokom žalobcu, keď mal za to, že podaným návrhom sa snaží konateľ žalobcu B. I. potrestať žalovaného za to, že sa postavil po rozvode manželstva konateľa žalobcu a matky žalovaného na stranu svojej matky. Žalovaný užíval uvedené priestory v hoteli Patriot bezplatne na základe ústnej dohody so svojimi rodičmi po obdobie asi 5 rokov, keď táto skutočnosť nijako konateľovi žalobcu nevadila a začal ju namietat až po rozvode svojho manželstva s matkou žalovaného, t. j. po 12.6.2012. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nezaplatením za uvedené služby vzniká na strane

žalovaného bezdôvodný majetkový prospech na úkor žalobcu. Mal za to, že nakoľko účastníci konania sú v príbuzenskom pomere a medzi nimi nebola uzatvorená zmluva o nájme nebytových priestorov alebo iná obdobná zmluva, ktorá by žalobcu oprávňovala fakturovať za poskytnuté služby, tak je potrebné poukázať na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (rozpor s dobrými mravmi). Žalovaný užíval uvedené priestory bezplatne na základe ústnej dohody rodičov, a to v prvom rade na návrh žalobcu, ktorý takýmto spôsobom chcel pomôcť synovi pri podnikaní. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu uvedené v žalobnom návrhu, že žalovaný si mal uvedené služby objednať a na podporu tohto tvrdenia poukazoval žalovaný na kópiu objednávkovvej knihy, v ktorej absentuje podpis žalovaného, čo je dôkazom toho, že si takúto službu nikdy neobjednal.

Aplikujúc ust. §§ 451 ods. 1, 2, 454, 659, 660 a 661 všetko Občianskeho zákonníka, mal prvostupňový súd za to, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno o tom, že by preukázal uzavretie nájmovej zmluvy medzi účastníkmi o nájme priestorov hotela Patriot za odplatu, ako aj zmluvy o prenajatí diaprojektora za dohodnutú odplatu, v zmysle ktorej sa žalobca zaviazal prenajať žalovanému priestory hotela V., ako aj diaprojektor za odmenu. Podľa súdu prvého stupňa bolo v konaní vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané, že štatutárny zástupca B. I. umožnil užívať žalovanému tieto priestory bezplatne, a to z titulu príbuzenského pomeru. Súd prvého stupňa mal za to, že v danom prípade došlo k uzavretiu zmluvy o výpožičke, ktorou B. I. umožnil žalovanému tieto priestory užívať bezplatne. Podľa prvostupňového súdu B. I. a matka žalovaného žili spolu dlhodobo v spoločnej domácnosti a teda je logické a dôvodné sa domnievať, že žalobca súhlasil s tým, že si môže žalovaný ako nevlastný syn, ak potrebuje, používať priestory Hotela V. na svoje podnikateľské účely. Tieto tvrdenia o tom, že

samotný konateľ žalobcu umožnil žalovanému užívať priestory Hotela bezplatne, potvrdila matka žalovaného, bývala manželka konateľa žalobcu a sestra žalovaného, ktoré žili spolu v spoločnej domácnosti, ako aj iní svedkovia. Aj keď ich výpovede a tvrdenia konateľ žalobcu poprel, súd prvého stupňa mal za to, že sú pravdivé, pretože, je to prirodzené a logické, ide o pomoc medzi príbuznými a nikto iný by to ani nemohol potvrdiť, pretože bolo preukázané, že k takejto dohode o bezplatnom užívaní priestorov Hotela Patriot došlo v ich domácnosti. Tomuto nasvedčuje aj fakt, že konateľ žalobcu si nároky súdnou cestou začal uplatňovať až potom, čo medzi ním a matkou žalovaného začali rozpory, ich manželstvo bolo rozvedené a rozpadla sa ich spoločná domácnosť. Návrh na rozvod manželstva bol podaný na súde až dňa 23.4.2012, manželstvo bolo rozvedené rozsudkom zo dňa 12.6.2012 a taktiež dňa 17.7.2012 podala matka žalovaného na tunajšom súde žalobu o určenie neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM. Faktúra, ktorou si žalobca uplatnil svoj nárok voči žalovanému, bola vystavená dňa 17.12.2012.

Podľa súdu prvého stupňa, nebolo nijako preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobcu nejakým spôsobom v mysle zákona bezdôvodne obohatil, a to aj napriek tomu, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu. Výzva žalobcu na úhradu za užívanie časti priestorov hotela Patriot bola prvýkrát datovaná až vystavením faktúry dňa 17.12.2012 za obdobie roku 2011, keď žalobca inú výzvu v tomto konaní nepredložil, čo podľa súdu prvého stupňa nie je prípustné, zmena je možné len do budúcnosti.

Tvrdenia a výpovede svedkov, ktorých navrhol vypočuť žalobca, ním tvrdené skutočnosti v zmysle uvedeného, podľa súdu prvého stupňa nepreukazujú a ani nemôžu preukázať, pretože títo pri uzavretí dohody neboli a ani nemohli byť. Svedkovia sa vyjadrovali k postupu objednávania a k iným veciam. Navyše ich svedecké výpovede vzhľadom na pomer svedkov k žalobcovi nemôžu byť dôveryhodné.

Podľa súdu prvého stupňa je nepravdepodobné, že konateľ žalobcu nevedel o bezplatnom užívaní priestorov Hotela V. zo strany žalovaného, už aj vzhľadom k uvedenému, ako aj k tomu, že tieto nároky si žalobca začal uplatňovať až potom, čo sa vzťahy medzi ním a matkou žalovaného narušili a skončili sa rozvodom manželstva. Podľa výpovede svedkov, tento stav trval asi od 2 do 5 rokov. Ak malo byť dohodnuté užívanie priestorov za odplatu, nič, podľa prvostupňového súdu, nebránilo žalobcovi uplatniť si nároky oveľa skôr, čo však neurobil. Nároky si žalobca začal uplatňovať až po narušení rodinných vzťahov, preto ani výpovede svedkýň navrhnutých žalobcom, ani jeho tvrdenia v tom smere, že žalobca nevedel o bezplatnom užívaní a že k uzavretiu dohody o bezplatnom užívaní priestorov žalovaným nedošlo, nemôžu v žiadnom prípade obstáť.

S poukazom na uvedené súd prvého stupňa uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nebolo preukázané, že účastníci, a to žalovaný mal za užívanie priestorov hotela V. platiť, teda že bola uzatvorená zmluva o prenajatí priestorov hotela V. za odplatu. Naopak žalovaný preukázal, že konateľ žalobcu mu z titulu príbuzenského vzťahu umožnil užívať priestory hotela V. bezplatne. Užívanie

priestorov ani žalovaný nikdy nespochybnil, čím išlo podľa súdu prvého stupňa v prejednávanej veci o uzavretie zmluvy o výpožičke. V konaní bolo preukázané, že došlo k bezplatnému prenechaniu užívania časti nehnuteľnosti hotela V. zo strany žalobcu v prospech žalovaného. Pokiaľ ide o prenájom diaprojektora, v konaní bolo podľa súdu prvého stupňa jednoznačne preukázané, že žalovaný žiaden diaprojektor žalobcu nepoužíval, vyplýva to aj z výpovedí svedkov, matky žalovaného a z predložených čestných prehlásení jeho kolegov, ktorí jednoznačne potvrdili, že žalovaný užíval svoj diaprojektor.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanému ako plne úspešnému účastníkovi konania priznal ich náhradu vo vzťahu k žalobcovi.

Proti tomuto rozsudku ako celku, podal včas odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (súd uviedol, že konateľ žalobcu umožnil užívať žalovanému priestory hotela bezplatne odvolávajúc sa na pomoc medzi príbuznými), a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (súd v jednej vete spomínal, že sa jednalo o výpožičku, či bezplatné užívanie, právne odôvodnenie však úplne absentuje). Odvolateľ považoval tvrdenie súdu prvého stupňa, podľa ktorého bolo jednoznačne preukázaný prejav vôle konateľa žalobcu Vladimíra Tabaku umožniť užívať, či súhlas s užívaním priestorov hotela žalovaným v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi a zároveň za neurčité. Naopak, konateľ žalobcu uviedol, že neprejavil vôľu, aby žalovaný užíval priestory bez platenia, keď žalovaný si objednával využitie priestorov bežným spôsobom na recepcii, kde ho zapísali do knihy objednávok a mal za to, že za využitie priestorov žalovaný platí v hotovosti. Podľa žalobcu nie je zrejmé ani odôvodnenie, prečo boli výpoveď matky žalovaného a jeho sestry súdom považované za dôveryhodné, keď majú blízky pomer k žalovanému a negatívny vzťah ku konateľovi žalobcu. Z výpovede žalovaného podľa žalobcu nevyplýva, že by sa dohodol o výpožičke priestorov, dokonca, ani že užívanie malo byť bezplatné s tým, že s konateľom žalobcu sa o bezplatnom prenájme týchto priestorov mal dohodnúť doma v kuchyni v obývačke, kde sa rozprával so svojou mamou a bola pritom aj jeho sestra. Títo mali povedať, že má využívať priestory, nakoľko neboli využité. Z výpovede svedkyne H. I. podľa žalobcu síce vyplynulo, že žalovaný mohol užívať priestory bezplatne, súčasne však uviedla, že konateľ žalobcu trval na tom, aby určité veci boli uhradené, keď o všetkých veciach zúčtovania rozhodoval vždy konateľ žalobcu, svedkyňa dokonca uviedla, že to bolo nariadenie majiteľa hotela, keďže prenájom priestorov sa žalovanému neúčtuje. Z výpovede svedkýň G. O., B. O., P. Q. U. X. P. podľa žalobcu vyplynulo, že školenia žalovaného sa nezúčtujú, mali od pani H. I., ktorá mala povedať, že si to so žalovaným vybaví s tým, že zo strany konateľa žalobcu nebol daný pokyn, že nemajú túto službu zúčtovať. Poukázal, že podľa informácií poskytnutých Q.. Q. K. (členom predstavenstva spoločností, v ktorých žalovaný pôsobil) mal žalovaný povinnosť školiť spolupracovníkov v jeho tíme a mal príjem z ich činností. Do roku 2010 hradila školenia predmetná spoločnosť výslovne, ak on zabezpečoval uskutočnenia školenia aj v hoteli V.. Žalovaný k tomuto sám uviedol, že táto dohoda o bezplatnom užívaní vznikla niekedy v roku 2007 v spoločnej domácnosti, keď by to nenazval dohodou, ale nejakým rodinným rozhovorom, kde „otec“ mu navrhol užívanie priestorov v jeho hoteli bezplatne, bez ich bližšej špecifikácie pri rodinnom stole, doslova len

povedal, že „rob si čo chceš v priestoroch hotela“. Podľa žalobcu tento rodinný rozhovor, pri ktorom mal konateľ žalobcu žalovanému povedať „rob si čo chceš v priestoroch hotela“ by tak mal založiť určitý právny vzťah. Prejav vôle však musí byť urobený určitý. To, že chcel konateľ žalobcu žalovanému pomôcť, ale nemožno vykladať doširoka. Žalovaný mal mať všetko, čo chcel, bezplatne. Ani z toho, že konateľ žalobcu žalovaného na hoteli stretol,

pozdravil sa mu, rozprával sa s ním, nepotvrzuje, že vedel o užívaní priestorov žalovaným a neplatením za ne a že s tým súhlasil. Podľa žalobcu tento si nemohol odkontrolovať pri veľkom množstve pokladničných dokladov tvrdenia riaditeľky hotela, že jej syn zaplatil v hotovosti za služby hotela a ani to konateľ žalobcu nemal dôvod v tom čase robiť, keď mu riaditeľka tvrdila, že služby, ktoré užíval žalovaný, sú zaplatené. V ďalšom odvolateľ poukázal na to, že predmetom výpožičky môže byť len spôsobilý predmet, keď nemohlo dôjsť k ústnej dohode v roku 2007 o výpožičke, nakoľko v tom čase priestor, ktorého sa výpožička týkala, ešte nebol skolaudovaný. Podľa odvolateľa, príbuzenský vzťah nie je dôkaz to, že žalovaný je synom bývalej manželky konateľa žalobcu, je len okolnosť. Žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť, ku ktorej využil aj priestory hotela V. - prevádzku žalobcu, o čom žalobca predložil súdu dôkazy. Túto skutočnosť nepoprel ani samotný žalovaný, dokonca ju potvrdil, ako

aj všetky vypočuté svedkyne. Pri údajnej výpožičke by žalovaný nemohol prenechať vec na užívanie inému a mal by vykonávať bežnú údržbu veci bez nároku na náhradu nákladov.

Na strane žalovaného tak podľa žalobcu došlo k užívaniu cudzieho majetku bez právneho dôvodu. Majetkovým vyjadrením prospechu získaného plnením bezprávneho dôvodu je peňažná čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie obdobného predmetu užívania a ktorú by užívateľ za obvyklých okolností bol povinný platiť podľa zmluvy. V tejto veci nie je sporné, že žalovaný užíval priestory a služby hotela Patriot, ktorý prevádzkuje žalobca. Zo strany žalobcu pod dojmom platenia za služby boli žalovanému poskytované dohodnuté plnenia (tzn. umožnenie užívania priestorov a služieb ním zvoleným spôsobom) a žalobca sa preto právom domáha, aby mu toto plnenie bolo vydané, pretože plnenie bolo konzumované, je treba vrátiť jeho cenu (hodnotu tohto užívania).

V ďalšom vytkol odvolateľ nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu prvého stupňa. Mal za to, že v konaní prvostupňového súdu došlo k viacerým vadám, keď tento nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, na základe čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukazujúc na uvedené preto žalobca v rámci svojho odvolacieho petitu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnutý rozsudok je riadne odôvodnený a v konečnom dôsledku presvedčivý. Súd nie je povinný reagovať na každé námietky účastníka konania, ale má sa vyjadriť len k podstatným námietkam. Podľa žalovaného súd v napadnutom rozhodnutí vyčerpávajúco a presvedčivo sa vyjadril k podstatným námietkam žalobcu. Neobstojí podľa žalovaného ani ďalšia námietka žalobcu,

že svedecké výpovede pre pomer svedkov k žalovanému nemôžu byť dôveryhodné. Každý svedok je predsa povinný vypovedať pravdu, v opačnom prípade by sa dopustil trestného činu krivej svedeckej výpovede, pričom ak je žalobca toho názoru, že svedkovia nevypovedali pravdu, tak má možnosť podať vo veci trestné oznámenie. Z vykonaného dokazovania bolo podľa žalovaného jednoznačne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným nebola uzatvorená žiadna písomná, ani ústna zmluva, na základe ktorej by žalovaný bol povinný platiť žalobcovi za nájom nebytových priestorov v hoteli V.. Opak je pravdou. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že konateľ žalobcu dal súhlas žalovanému, aby užíval tieto priestory bezplatne. Keďže žalobca podľa žalovaného neunesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu, tak jeho žalobný návrh musel súd zamietnuť. V ďalšom žalovaný poukázal, že tento stav trvá 5 rokov a konateľ žalobcu B. I. žil so žalovaným v spoločnej domácnosti a bol manželom jeho matky. So súhlasom konateľa žalobcu si žalovaný osvojil aj jeho priezvisko „... Až keď sa konateľ žalobcu rozviedol s matkou žalovaného a žalovaný sa postavil na stranu matky, tak žalobca po rozvode podal viacero obdobných žalôb na tunajšom súde, ktorými sa domáhal zaplatenia určitej sumy. Záverom žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.6.2014 vo veci vedenej pod sp. zn. 1Cob/37/2013, ktorým zrušil rozhodnutie Okresného súdu Vranov nad Topľou vo veci sp. zn. 8Cb/87/2012 v napadnutej časti a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa žalovaného sa jednalo o rovnakú žalobu za iné obdobie užívania priestorov v hoteli Patriot, v ktorom odvolací súd vyslovil názor, že žalobca prostredníctvom svojho jediného konateľa a spoločníka mal právo vypožičať, resp. prenechať do dočasného užívania žalovanému časť nehnuteľnosti, ktorej je výlučným vlastníkom. Takisto bolo aj výlučným právom rozhodnúť, že už takéto bezodplatné užívanie veci neumožní. Pokiaľ však v minulosti prejavil vôľu prenechať vec, či jej časť do dočasného užívania, nemôže dodatočne tento svoj prejav vôle zmeniť a domáhať sa o určenie zaplatenia nejakej náhrady, hoci aj vo forme bezdôvodného obohatenia za takéto užívanie veci v minulosti. V ďalšom odvolací súd uviedol, že vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa nie je možné považovať za hodnoverné tvrdenie žalobcu, že jeho konateľ sa dozvedel o bezplatnom užívaní časti priestorov hotela žalovaným a až dodatočne po zániku funkcie riaditeľky hotela svedkyňou Ivetou Tabakovou. Nakoľko podľa tvrdenia žalovaného a oboch vypočutých svedkýň takýto stav bezplatného užívania trval za obdobie najmenej dvoch - piatich rokov, je vylúčené, aby konateľ žalobcu o takomto bezodplatnom užívaní nevedel. Zo záverov rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o obdobnom nároku medzi tými istými účastníkmi konania je zrejmé a preukázané, že súdu prvého stupňa v právnej veci vedenej pod sp. zn. 8Cb/87/2012 podľa žalovaného neostáva nič iné, než žalobu zamietnuť. Keďže

toto rozhodnutie odvolacieho súdu je žalobcovi známe, tak žalovaný vyslovil ten názor, že žalobca má zväžiť, či by nebolo vhodnejšie zobrať žalobu späť, aby sa zbytočne nenavýšovali trovy konania. Napriek tomu sa žalobca rozhodol vykonávať ďalšie dokazovanie, a to výsluchom svedkýň, ktoré navrhol s tým, že ďalším dokazovaním sa spor zbytočne predraží a ťažko podľa žalovaného uveriť svedkom, ktorí sú finančne závislí na žalobcovi, lebo dodnes je ich zamestnávateľom.

Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa rozhodol v intenciách odvolacieho súdu a to tak, že žalobu rozsudkom zo dňa 20.2.2015 vo veci vedenej pod sp. zn. 8Cb/87/2012

zamietol, navrhol žalovaný, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny s tým, že zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, a to za jeden úkon právnej služby v celkovej výške 141,13 eur.

Krajský súd ako odvolací súd, príslušný na rozhodnutí o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) v znení neskorších predpisov, preskúmal rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 212 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že rozsudok je vecne správny a je ho potrebné potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k tomu dodáva:

Podľa ustanovenia § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa ust. § 659 Občianskeho zákonníka, zmluvou o výpožičke vznikne vypožičiatelovi právo vec po dohodnutú dobu bezplatne užívať.

Podľa ust. § 660 Občianskeho zákonníka, požičiavateľ je povinný odovzdať vypožičiatelovi vec v stave spôsobilom na riadne užívanie.

Podľa ust. § 661 Občianskeho zákonníka, vypožičiavateľ je oprávnený užívať vec riadne a v súlade s účelom, ktorý sa v zmluve dohodol alebo ktorému obvykle slúži, je povinný chrániť ju pred poškodením, stratou alebo zničením.

V konaní bolo nesporné, že žalovaný, ktorý spolu s matkou žil v spoločnej domácnosti so svojim nevlastným otcom, konateľom a jediným spoločníkom žalobcu, za žalované obdobie užíval priestory v hoteli V.. Sporným v konaní zostalo tvrdenie žalobcu, že za toto užívanie mal žalovaný platiť nájom, resp. že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil bezplatným užívaním týchto priestorov. Bolo nesporné, že žalovaný tieto služby využíval nielen počnúc januárom 2011, ale tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, minimálne 2 roky späť s tým, že prvýkrát tieto služby fakturoval žalovanému faktúrou vystavenou dňa 17.12.2012, a to aj napriek jeho tvrdeniam, že aj v minulosti boli tieto služby (spočívajúce v nájme priestorov hotela V.), žalovanému zo strany žalobcu riadne fakturované. Túto skutočnosť aj napriek dôkaznej povinnosti nijako nepreukázal, keď je nepochybné podľa odvolacieho súdu, že v účtovníctve by za toto obdobie museli byť zavedené faktúry, keď žalobca ako účtovná jednotka má povinnosť všetky účtovné doklady archívovať za obdobie posledných 10 rokov. Navyše tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, ako aj z tvrdenia žalobcu, mal žalovaný užívať tieto priestory už počnúc januárom 2011, ale faktúra bola vystavená dňa 17.12.2012, teda nie hneď po poskytnutí zdaniteľného plnenia tak, ako to

ukladajú žalobcovi účtovné predpisy, čo samo o sebe nasvedčuje, že neskoršie vyúčtovanie takto zdaniteľného plnenia nebolo z dôvodu opomenutia, ale z toho dôvodu, že matka žalovaného spolu so žalovaným odišli zo spoločnej domácnosti, ktorú viedli s konateľom a spoločníkom žalobcu a matka žalovaného sa s ním rozviedla s tým, že táto faktúra bola vystavená tesne po tomto rozvode. Je nepochybné, že všetky nároky zo žalôb si konateľ žalobcu začal uplatňovať vo vzťahu k žalovanému a jeho matke až po rozvode manželstva tak, ako to vyplýva nielen z vykonaného dokazovania v tomto konaní, ale aj z iných konaní, najmä z konania vedeného na tom istom súde pod sp. zn. 8Cb/87/2012.

Žalobcu primárne zaťažovalo dôkazné bremeno. Bolo povinnosťou žalobcu označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení v tom smere, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená dohoda o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti zo strany žalovaného v hoteli Patriot, ale naopak, že žalovaný mal za tieto nehnuteľnosti uhrádzať žalobcovi finančné plnenie. Nesplnenie dôkaznej bremenosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom konania. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledky konania, ktorá závisí od zistení a vykonaných dôkazov.

Pokiaľ žalobca v rámci tejto dôkaznej povinnosti poukazoval na objednávky prenájmu žalovaného, tak takéto objednávky na prenájom priestorov v hoteli Patriot neboli žalovaným podpísané a jednalo sa len o záznamy rezervácie, resp. záznam, že určité priestory hotela Patriot bude využívať žalovaný v určitom čase, nie však, že žalovaný si tieto priestory rezervoval za finančnú náhradu. Rovnako tak si mohol žalovaný tieto priestory rezervovať v rámci zmluvy o výpožičke. Pokiaľ si však žalovaný tieto priestory rezervoval, takáto rezervácia musela byť zo strany žalovaného podpísaná, nakoľko, aby mohla spĺňať zákonné kritéria a byť považovaná za zmluvu o nájme nebytových priestorov, musela by mať podľa Zákona o nájme bytových a nebytových priestorov písomnú formu.

Je potrebné zdôrazniť, že konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi nemožno subsumovať pod žiadnu zo skutkových podstát uvedených v § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka, ako aj prisvedčiť žalovanému, ktorý poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (rozpor s dobrými mravmi), keďže účastníci konania sú v príbuzenskom pomere (nevlastný otec a syn), že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by súd zaviazal žalovaného na plnenie, t. j. na zaplatenie sumy za užívanie priestorov, ktoré užíval bezplatne na základe ústnej dohody rodičov. Rovnako odvolací súd uvádza, že pokiaľ by boli pravdivé tvrdenia konateľa žalobcu, že tento až po rozvode s matkou žalovaného, H. I., ktorá pre žalobcu vykonávala funkciu riaditeľky, zistil viaceré nezrovnalosti v evidenciách o účtovaní, medzi nimi aj údajne bezplatné užívanie priestorov a služieb hotela žalovaným, tak potom si mal žalobca svoj nárok ako voči pasívne legitimovanej uplatňovať voči H. I. titulom náhrady škody, a nie voči žalovanému.

Dôkazné bremeno preukázať, že žalobca ukončil výpožičky pre žalovaného, a tým bezplatné užívanie nehnuteľnosti žalovaným ešte pred obdobím, za ktoré si uplatňuje žalobca svoj nárok, resp. počas tohto obdobia (t. j., že aspoň z časti je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia opodstatnený), zaťažovalo žalobcu s tým, že tento toto svoje dôkazné bremeno neunesol. Bolo by nelogické, ak by žalobca tak, ako to tvrdil, ukončil zmluvu o bezplatnom užívaní nehnuteľností žalovaným (výpožičku) a následne by aj napriek jeho vedomosti o predchádzajúcom bezplatnom užívaní týchto nehnuteľností žalovaným, aj naďalej žalovaný užíval tieto nehnuteľné priestory a žalobca tak, ako to uvádzal v konaní, si užívanie týchto priestorov zo strany žalovaného nevšimol (a to aj napriek tomu, že žalovaný v týchto priestoroch organizoval školenia pre väčší počet osôb) a rovnako, že by si po tak dlhú dobu nevšimol, že žalovaný za tieto nehnuteľnosti aj napriek tomu, že žalobca mal výslovne nesúhlasiť s bezplatným užívaním nehnuteľností, neplatí žalobcovi žiadne finančné prostriedky.

Ďalšie tvrdenie odvolateľa, že k dohode o výpožičke nemohlo dôjsť z toho dôvodu, že nehnuteľnosti, ktorej sa táto dohoda týkala, boli skolaudované neskôr, resp. dané neskôr do užívania, je rovnako nič nepreukazujúce, keď nič nebránilo takejto dohode ešte pred samotnou výstavbou hotela (ústne uzatvorená zmluva o výpožičke, ktorá sa začala realizovať, stala sa účinnou až po kolaudácii hotela).

Uvedené rovnako platí aj pre tvrdenie, resp. otázku odvolateľa, že čo bolo predmetom výpožičky, ktorá mala byť údajne uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným a ako je možné vypožičať niečo, čo v dobe údajnej dohody neexistuje. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že predbežne sa dohodnúť, resp. uzavrieť zmluvu o budúcej zmluve o výpožičke, mohli účastníci dohodnúť ešte pred existenciou samotného predmetu výpožičky. Pokiaľ žalobca namietal, že nebolo jasné, čo je predmetom výpožičky, tak tú opäť odvolací súd považuje za potrebné poukázať na konanie samotného žalobcu, ktorému musel byť predmet tejto výpožičky zrejmy, keď za užívanie v rozsahu výmery užívaných nehnuteľností vystavil žalovanému dodatočne s odstupom viacerých mesiacov faktúru, keď z tejto faktúry je zrejme akých priestorov tohto hotela žalovaným sa týkala..

K ďalšej odvolacej námietke žalobcu, podľa ktorej má prvostupňový súd brať ako preukázaný prejav vôle konateľa žalobcu B.Y. I. umožniť užívať, či súhlas s užívaním hotela žalovaným, toto tvrdenie však súd prvého stupňa vyvodzoval len z výpovede žalovaného a matky žalovaného, keď tieto výpovede majú byť zároveň v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že zo samotného správania konateľa žalobcu - B. I., keď až po odchode žalovaného spolu s bývalou manželkou konateľa a spoločníka žalobcu začal žalobca vymáhať tento nárok a až po ich odchode vystavil žalovanému faktúru, svedčí k záveru súdu prvého stupňa, že žalovaný mohol predmetné priestory bezplatne užívať až do rozvodu jeho matky s konateľom žalobcu. Takémuto záveru napokon svedčí aj tá skutočnosť, že všetky veci (s výnimkou bezplatného užívania nebytových priestorov), ako nápoje a kávu, ktoré spotrebovali účastníci školení organizovaných žalovaným, museli byť uhrádzané bezprostredne po týchto školeniach (a nie, ako tomu malo byť podľa tvrdenia žalobcu ohľadom nájmu, ktoré žalobca vyúčtoval s odstupom viacerých mesiacov) a bezprostredne boli aj fakturované, ale údajný nájom, ako to už uviedol odvolací súd, bol fakturovaný so značným časovým odstupom a len „náhodou“ po rozvode manželstva matky žalovaného s konateľom a jediným majiteľom žalobcu.

Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní na podporu svojich tvrdení poukazyval na výpoveď viacerých svedkov, najmä G. O., B.Y. O., P. Q. U. X. P., a to v tom smere, že tieto mali preukázať skutočnosť, že školenia žalovaného sa nemali žalovanému účtovať na základe pokynu vtedajšej riaditeľky hotela pani H. I., tak táto skutočnosť opätovne nasvedčuje vyššie uvedenému tvrdeniu o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného a tomu, že pokiaľ by tieto tvrdenia žalobcu boli pravdivé, tak žalobca si mal tento nárok uplatniť voči bývalej riaditeľke žalobcu H. I. ako nárok na náhradu škody vo výške ušlého nájmu za užívanie nebytových priestorov žalovaným.

Možno len prisvedčiť názoru žalobcu uvedenému v podanom odvolaní, podľa ktorého rodinný rozhovor, pri ktorom mal konateľ žalobcu žalovanému povedať „rob si, čo chceš“ v priestoroch hotela, nemožno vykladať doširoka v tom smere, že žalovaný mal všetko, čo chcel, bezplatne, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď žalovaný mal za povinnosť a aj tak robil, uhradiť všetky spotrebované nápoje a kávu bezprostredne po ukončení každého jednotlivého školenia v priestoroch žalobcu, a preto sa táto dohoda tak, ako to uvádza žalobca, ani nevykladala medzi účastníkmi „doširoka“, ale týkala sa ako dohoda o výpožičke výslovne len bezplatného užívania vymedzených priestorov hotela V..

Pokiaľ odvolateľ bagatelizoval „akýsi príbuzenský vzťah“, čo však podľa neho nie je dôkaz s tým, že uvádzal, že žalovaný je synom bývalej manželky konateľa žalobcu a je to len „okolnosť“, tak táto skutočnosť má vo svetle vykonaného dokazovania zásadný význam, najmä s poukazom na tak, ako to už uviedol odvolací súd, že žalobca si začal prvýkrát svoje nároky voči synovi bývalej manželky konateľa žalobcu, aj napriek tomu, ako to uvádzal, že je to len „okolnosť“, uplatňovať tesne po rozvode ich manželstva.

Rovnako neobstojí tvrdenie žalobcu, že na strane žalovaného došlo k užívaniu cudzieho majetku bez právneho dôvodu, nakoľko išlo tak, ako to už uviedol odvolací súd vyššie, o užívanie cudzieho majetku titulom bezplatnej výpožičky, a teda ani nemohlo dôjsť zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, nakoľko odvolací súd potvrdil zamietavý rozsudok súdu prvého stupňa, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v náhrade trov právneho zastúpenia. Súd priznal právnomu zástupcovi žalovaného trovy právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 16 ods. 3, 4 a § 17 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Odmena za jeden úkon právnej služby podľa hodnoty sporu je 111,21 eur, avšak žalovaný požadoval túto odmenu len vo výške 110,91 eur, preto mu bola v ním požadovanej výške priznaná. Nakoľko je žalovaný platcom DPH, bola táto odmena navýšená o 20 % DPH, k čomu je potrebné pripočítať aj režijný paušál za rok 2015 vo výške 8,04 eur. Trovy právneho zastúpenia tak spolu predstavujú sumu vo výške 141,13 eur, ktoré je žalobca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaného.

Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.